

Mistrovství světa Brazilie 2005

1.	Cox Steve	CHE	Advance Omega Proto	8718
2.	Tamegjer Christian	AUT	Gin Glider Boomerang 4	8488
3.	Wyss Stefan	CHE	Gin Glider Boomerang 4	8301
12.	Ohlidal David	CZE	Axis Mercury	7863
21.	Večeřa Radek	CZE	Gradient AVAX RSF	7413
30.	Pavloušek František	CZE	Axis Mercury	7152
38.	Krausová Petra	CZE	MAC Magus 4	6874
52.	Brauner Tomáš	CZE	MAC Magus	6426
82.	Orlík Martin	CZE	MAC Magus 4	5301
141.	Pospíšilová Martina	CZE	Axis Mercury	2164
1.	Crandal Louise	DNK	Gin Glider Boomerang 4	7549
2.	Wisniewska Ewa	DEU	Advance Omega 6	7100
3.	Rauchenberger Elisabeth	CHE	Gin Glider Boomerang XS	6939
4.	Krausová Petra	CZE	MAC Magus 4	6874
28.	Pospíšilová Martina	CZE	Axis Mercury	2164

Pátého března jsme se „vyrábali ze sněhu“ a sešli se na Ruzviňském letišti, abychom odletěli do Brazílieho Governador Valadares na 9. mistrovství světa v paraglidingu. Český tým se letos skládal z pěti mužů (Tomáš Brauner, Martin Orlík, Radek Večeřa, David Ohlidal, František Pavloušek) a dvou žen (Petra Krausová a Martina Pospíšilová). Jako tým jsme měli dokázat světu, že na čertí pozice světového žebříčku Češi patří, já sama jsem odletěla s ambicemi na obhajobu titulu mistryne světa z Portugalska.

Po příletu do Rio de Janeiro nás na letišti čekali brazilští „opatrovníci“ českého týmu Marcelo a Mauricio. Ti nás nepotěšili zprávami o počasí v Governadoru, kde nepřetržitě pršelo už několik dní a oficiální přistávací, která leží u řeky, byla celá pod vodou. Zkrátka, t.v. Brazilci počasí poznali, že se konají závody.

Rozhodli jsme se přeténovat v Rio a okolí, kde počasí nevypadalo tak špatně. Nikdo nás ovšem nevaroval, jak takové létání v Rio vypadá. Už cesta na start byla dobrodružstvím, protože tandemoví piloti padáků a rogal jezdili nahoru jako o závod po úzké mokré cestě se sraze stihnout co

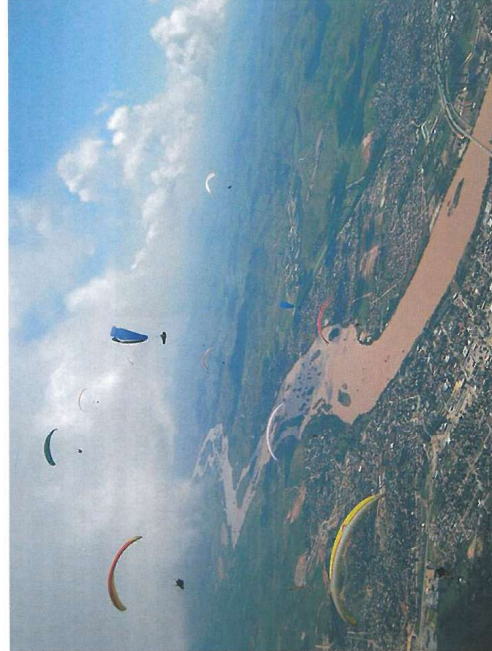
nejvíce kšeftů. Samotný start mě pak dorazil. Na krátkou rogalistickou dřevěnou rampu navazuje start padáčeků – prudká louka na rozložení padáku a skoro žádný prostor pro rozběh. V praxi to znamenalo vysedět dvouhodinovou frontu, kde tandemisté mají přednost, sledovat přitom systém jak odstartovat a nesrazit se přitom s rogaletm. Najít odvahu (nebo se nechat vyhecovat), rozbalit padák a připravit se na start, jednou až dvakrát uhnout k zemi stárujícímu rogalu a potom hlasitě začít: „Bá-so!“. To znamená „dole“ a je pokynem pro rogalisty, že mají počkat. Pak už jen dva kroky do neznáma a letět. A protože termínka na nás nechtěla počkat tak dlouho, jako jsme čekali my na start, zanedlouho jsme přistávali na trávníku vedle pláže. Není divu, že další den nikdo z nás o létání v Rio nestál a radši jsme dal přednost aklimatizaci na pláži. Večer jsme přejeli na letový terén Castello, který je vzdálený asi pět hodin jízdy autem po rozbitých silnicích.

Zpráv v Governadoru byly čím dál tím horší – povodně a sedm obětí. A tak jsme nepospíchali a několik dní trénovali v Castellu. Dvouhodinový vývoz na start nakládákem po polní cestě, která nevedla polem, ale banánovou plantáží a několika vesnicemi, byl prokládán zpeřstěními skoro jako při rallye Paříž-Dakar. Brazilský systém, jak zajišť naprávu a vyhnat tak auto z bahna, byl opravdu svérázný – představte si bandu padáčeků, jak poskakují na korbě nakládáku, a když se zadáří a nakládák se pohne z místa, mají plné ruce a nohy práce z korbou nespádnout... Nebo stokilového Mauricia, který se rozhodl, že úplně zapadlé přední kolo z příkopu přečte vynáď za pomocí několika silných Čechů. A tak se Radek a Martin nevěřičně chytily předku auta a předstírali pomoc, zatímco Mauricio nakládák zvednul a postavil zpět na cestu. Zkrátka, jiný kraj, jiný mrav...

Start v Castellu je pěkný a travnatý, v okolí jsou nádherné kopce s černě zbarvenými skálami. vodopád hned naproti startu, zkrátka krajina jako z pohádky. Jen přistání pod kopcem si člověk musí hodně vybrat, aby jeho boty zůstaly suché. Oblast Castella je totiž stejně jako Governador skoro samá mokřina a nejistější přistání v suchu je na fotbalových a sportovních hřištích. Jedno takové našel Martin Orlík přímo ve městě kousek od hotelu a druhý den se tento stadion stal naším smluvenou přistávací. Jen o těch lán-pách, které byly umístěny uprostřed atletického stadionu v pravidelných vzdálenostech, nám nějak zapomněli říct...

V Castellu se nám lítlání zalíbilo natolik, že na přesun do Governadoru jsme si vzpomněli až na poslední chvíli. Už jsme tam byli nepřipravení očekávání konkurenci. Počasí se zlepšilo, a tak jsme měli šanci přehlédnout si terén ze vzduchu ještě před startem závodu. Mné tradičně začala trpět nějaká nemoc, jaké snad na každých

velkých závodech poslední dbou, ale našel jsem si místní lékárník zachránili předepsáním silných antibiotik. Zbyvalo zaregistrovat se a zúčastnit povinného briefinku o bezpečnosti. Tam nám dvě hodiny vyprávělo o tom, jak vypadá bouřka a jak se vyhrout drátům, což mi připomínalo spíš základní kurz paraglidingu a ne mistrovství světa. Ke konci projevu se organizátor me-zi řeči zmínil o tom, že v případě potřeby

zachráněného vrtulníku bude čas mezi jeho zavlacením a přiletem asi tři hodiny. To nás opravdu zaskočilo, především vzhledem ke vzpomínkám na loňské mistrovství Evropy, kde byly pomale a špatně fungující záchranné akce jedním z velmi diskutovaných témat. Delegát z FAI se tvářil, jako že se tento problém vůbec netýká. Tým se k této otázce postavily rozdílně, ale většinou pasivně. A tak jsme požádali našeho závodčího týmu lora Orlíka, aby se k věci vyjádřil na briefinku týmidrů a napsal oficiální stížnost za český tým. Je totiž hezké doufat, že se nikomu nic nestane, ale statistiky vážných nehod mistrovství světa a Evropy

hovoří opačně. Naše stížnost byla sice přijata s ohlase, většina týmů s námi souhlasila, ale organizátor nás jen ujistil, že se sraží vrtulník získat, ale že je to těžké... A tak jsme první kolo startovali s příslibem, že druhý den už helikoptéra bude přivážet na v Governadoru a pouze pro potřeby závedů. K našemu velkému překvapení se tak opravdu stalo a před druhým kolem na start opravdu přiletěl záchranný vrtulník.

Hned v prvním kole jsme se měli předsvědčit o tom, že bez stěšit se v Governadoru léta nedá a úspěch zde slaví jen skrupulóva taktika. Vypsána byla rat dlouhá 55

2000: „...a hlavně jim řekli o těch bazéních, co jsou všude na přistání.“ Tomáš tehdy tuto poznámku s úsměvem smíet ze stolu slovy: „V cili žádné bažiny nebyly...“ Ale na prvním otočtáku jo! Přistála jsem sice v suchu uprostřed rakosi, ale hned po prvním kroku jsem nešťastně hledla na svoje zbrusu nové bílé botky Merrell, kterýma jsem stála po koníky v bahně. Tím ovšem mě utrpení neskončilo, protože najít ten správný směr k silnici nebylo mezi bažnami a rakosím vůbec jednoduché. Když jsem po pulhodině chůze s padákem na zádech potkala na stezce domorodce na koni a ten mi na mou

plynně portugalsky vyřčenou otázku: „As-falto?“ (pro méně znalé portugalských v překladu asfaltová silnice), ukázal na směr, ze kterého jsem přicházela, pochopil jsem, že Klub českých turistů by za mě měl radost. Domorodec sesedl z koně a přidal se ke mně. Zkusila jsem mu naznačit, že mám batoh opravdu těžký a jestli by ho nemohl naložit na koně, což mi odkýval a dal mi do ruky provaz od koně. Miso na koně si však batoh dal na sva záda a vyrazil. Mné zůstal v ruce provaz s koněm, který stál na místě a rozhodně nevypadal, že by chtěl jít s námi. A tak jsem ho táhla za

sebou vši silou a litovala. Že jsem si radši nenechala batoh. Vysledek jsem zavolala Martina Crlíka, který sednul jen kousek ode mě, a tudíž měl procházku také zaručenou. Martin mi řekl, že právě přebrodil řeku s pádem nad hlavou. Trchu Skodoliba jsem se mu vysmála, že já už mám původce a jádu po celém pěkné cestě. Humor mě ale po pár sekundách přešel, protože jsme vyšli za zatáčku a já viděla řeku přes cestu a mokrého Martina za ní. Domorodce vypadal, že hodlám řekou projít s batohem na zádech a namočit mi tak všechny cennosti uvnitř, tak jsem radši vyměnila koně za batoh zpět a přemluvila Martina, že se koupe

rád a s batohem přes vodu mi pomůže. Voda byla úplně hnědá, v nehlubším místě mi sahala až po prsa, a já ten přemýšlela, jaká zvířátka tam asi můžou plavat. Když jsem vyjel z vody na druhé straně, předstíval se mi venezuelský pilot Rauli, Martinův spolumocník, a prohlodil něco c miss mokré trčko. Ale já v tu chvíli byla tak šťastná, že mě nic nesežralo a hlavně už je vidět slunce, že mi všechno ostatní bylo úplně jedno.

Před dalšími koly jsem si dala předsevzetí, že budu létat už jen do cíle, kde bažiny přeci nejsou a čeká tam náš řidič s klimatizovaným autem.

Další den nám vypsalí trat dlouhou 62 km a první otáčák byl stejný jako v prvním kole - antény na kopečku, zpod kterého se tak špatně dostává k silnici. Tentokrát jsem ho však přeletěla s dostatečnou výškou rezervou

a do cíle doletěla stejně jako většina z našich. Smůla si ten vybral nejen Radek Večeřa, ale i Tomáš Brauner, který přistál poblíž prvního otáčáku a čekala ho bažina, dlouhých čekání na polní cestě, na kterou přišli aby se dostali k hlavní cestě a zpět do Guvernadoru. Když mi pak ukazoval fotky pavouků z bažiny, nebylo mi zrovna vesele při předstávě, že zavody trvali ještě skoro dva týdny, tudíž mám velkou šanci na další výlet bažinami - dobrá motivace pro doletávání do cíle. Temné den se nakonec

ukázal smolným i pro Martina Orlíka, který při vyčkávaní nad startem zalétl do mraku a jako jediný z celé skupinky, která prolétla mrakem, se vrátil zpět nad start a stočil výšku, aby neměl žádnou výhodu oproti ostatním regulérně letícím pilotům. Díky tomu však rozhodčí viděli Martinovo číslo a rozhodli se ho penalizovat ubráním asi 80 bodů. Zbytek skupiny si vesele odtělil na trat o něco výš než by měl, ale jelich čísla nikdo neviděl, tudíž nemohli být penalizováni.

Třetí kolo většinu z nás ani velká motivační nepomohla do cíle. Podmínky byly velmi slabé a do cíle doletělo jen pět závodníků. Mezi nimi byli i David Ohlidal, ktere- rému brazilské podmínky opravdu seděly.

Další den to po trati vypadalo, že se konečně začne dařit Tomášovi. Skoro celou trat dlouhou 58 km se držel v čele a těsně před cílovým dokuzem se mu podařilo zvednout se rychleji než ostatním pilotům. Zamířil tedy do cíle sám jako první, s pociť- tím satisfakce za předešlá nezdařená kola. Dokuz byl proti větru, a tak to pro listou vzal kolem nasvícené skalní stěny, která ho měla „přidržet“. Místo očekávaného stoupá- pku však u skály potkal sedmimetrový klesák, který ho posadil na zem kousek před páskou. Skupince ukázal, že kolem skály cesta do pásky nevede, a ta to tak vzala například o cíle. Jak se Tomáš v té chvíli cítil je vám asi jasné, a tak nikoho z nás nepřekvapilo, když Tomáš následující ráno poprosil o pomoc při hledání své GP-Sky, kterou po přistání odklopil do trávy a pak na ni zapomněl.

Během pátkého kola o délce 61 km se zhoršovalo počasí a velká skupina přistála na otáčáku v zastíněném údolí. Já s Radkem Večeřou a pár dalšími piloty jsme vy- čkali v horách ve slabé termi- ce, a teprve když se udušil alespoň trochu nasvícilo, po- došlo přeletět nikomu a po- sedal jsem asi 10 km před cílem. Radost z výkonu mi však sebrala zpráva o italském pilotovi, který při přistání zava- dil o dráty a spadl z výšky ně- kolika metrů na zem. Přivolaná helikoptéra ho přepravila do nemocnice a za pár dní byl přepraven do Itálie s diagnózou zlámané páne.

Další den jsme sice vyjeli na start, ale kvůli špatnému počasí nebyla trat ani vy- psána a jel jsem zpět do města. Večer proběhla oficiální party, a protože druhý den byl podle pravidel odpočinkový, piloti si užívali až do rána. Unavené tváře pilotů dávaly znát ještě další den, že místní obli- bený drink Caipirinha není zrovna z kvalit- ního alkoholu.

V pořadí šesté kolo jsme odstartovali do zatažené oblohy a značná část závodní- ků byla úplně hnědá, v nehlubším místě mi sahala až po prsa, a já ten přemýšlela, jaká zvířátka tam asi můžou plavat. Když jsem vyjel z vody na druhé straně, předstíval se mi venezuelský pilot Rauli, Martinův spolumocník, a prohlodil něco c miss mokré trčko. Ale já v tu chvíli byla tak šťastná, že mě nic nesežralo a hlavně už je vidět slunce, že mi všechno ostatní bylo úplně jedno.

ků zanedlouho seděla na zemi pod kop- cem. Já, Martin a Martina bohužel také. Jestli jsem to ráno měla pocit, že se po prv- ním zkazeném kole konečně vrácím do hry o titul, po tomhle přistání byly medaile opět v nedohlednu. David Ohlidal, v té chvíli na- nim zkaženém kole konečně vrácím do hry o titul, po tomhle přistání byly medaile opět v nedohlednu. David Ohlidal, v té chvíli na- šel největší želízko v ohni, si tak vybral část smůly, ale přistání po trati jeho dosa- vadního výsledku našťásti moc neublížilo.

Sedmé kolo jsme letěli 66 km a v cíli jsme se sešli skoro všichni Češi, nejrych- lejší z nás byl Martin. Zato chudák Martina měla zase procházku s batohem na zádech cestou necestou a silbovala si, že předeš- sedne, když ne v cíli, tak u hlavní silnice.

Jak se blížil konec závodů, začaly se po- čítat body a taktizovat. Vedoucím závodní- kem byl s pěkným náskokem Christian Ta- megger z Rakouska, který podával vyrovnané výkony a smůla se mu doposa- vad vyvíjela. Z Čechů na tom byl nejlépe David, který se pohyboval v druhé desíce a jako týmu nám nescházelo moc bodů na třetí příčku. Ženskou kategorii vedla Dánka Luise Crandal podávající stabilně slušné vý- sledky. Já jsem měla jedinou možnost, jak se vrátit zpět do hry o medaile - vyhrát

všechna zbývajících kcl J. Zprávy z domova mi dodávaly kuráž a jedné z nich jsem se rozhodla věřit. Prys v hokeji, když jde o po- stup, tak hraji hop nebo trop a odvolávám i brankáře. A tak jsem se pro další kolo dlouhé 76 km rozhodla odvolat brankáře... S Tomášem jsme na startu žertovali o tom, že společně vyhrajeme kolo a vyrazili jsme na trat plni elánu. Když jsem po prvním otáčáku skoro chodila po zemi a většina pilotů kolem mě začala přistávat, říkala jsem si, že asi dostanu gól a je jsem toho brankáře možná měla nechat v brance. Ra- dek mě počínání později komentoval slovy: „Dlouhou životnost jsem ti dneska nedá- val...“ Ale po chvíli sražení si se podařilo najít stoupák a opět dohnat vedoucí skupi- nu. Od druhého otáčáku jsme se s Tomá- šem a slovinským pilotem Urbanem Vali- čem vydávali dopředu před skupinku a snažili se ji ujet, ale díky slabým stou- pákům to bylo téměř nemožné. Vždy když jsme našli stoupák a začal točit, skupina jen přiletěla k nám nebo nad nás. Až před posledním otáčným bodem se na nás ko- nečně usmálo štěstí a našli jsme si kousek stranou od skupiny silnější stoupák, než měli oni. A protože pod námi končí, zvedli jsme se jen čtyři piloti a ostatní museli po- čkat, až se utrhne další bublina. Tím jsme získali náskok, otočili poslední otáčný bod a potřebovali už jen najít poslední termiku před dokluzem do cíle. Jeden z nás nevyr- žel a vydal se dál bez výšky, ale stálo ho to nedolětání do cíle. Já s Tomášem jsme se nakonec zvedli a jen kousek pod námi se držel Urban. Když jsem se rozhodla, že vý- ška už musí stačit, vydala jsem se do cíle.

Tomáš za mnou a Urban zakončoval naši trojici zlatých Magusů. Ještě při průletu páskou, kterou organizátor výpně umístil ja- ko virtuální bod na kopci, jsem nemohla uvěřit tomu, že jsem opravdu vyhrála kolo na mistrovství světa nejen mezi ženami, ale i celkově. Velká skupina se nakonec rozde- lila těsně před cílem a jen asi 25 lidí dávaly sen a opět stáhla náskok mých soupeřek.

Do konce závodů zbývaly dva dny a pře- stože mi maximální zisk 1000 bodů pomoh- li, byl titul pořád hodně vzdálený. Ale jako

tým jsme se pomalu připravovali k me- daliovým pozicím. David se stále držel ve druhé desíce.

Do dalšího kola jsem tedy nastoupila opět s odhodláním „odvolat brankáře“, tentokrát ale až ke konci kola. Uzávě- rou 53 km dlouhou trat se nám podařilo doletět celkem rychle a až na konci se rozho- dovalo o pozicích. Páskou jsem proletěla ani ne minutu po vítězi, šesta v pořadí, a opět o kousek vylepšila vý- sudek. Ale pořadí mi na ve- doucí závodnici Luise chybělo přes 200 bodů. V týmech jsme se posunu- li na čtvrté místo a na Rakousko nám chy- běly jen 4 body. Martinova neopravená

do Dánska za pěkné 18. místo v celkovém

penalizace, která nám v hodnocení týmu ubrala asi 80 bodů, nás tedy rozhořčila všechna. Zvlášť, když nikomu jinému, i přes prokázání let v miraku, body nese- brali. Ještě jsme zkoušeli stížnost a organizá- toři nám body vrátili, ale po další stížnosti ostatních týmlů na změnu už oficiálních výsledků, je opět sebrali.

Vše se ale vyřešilo posledním soutěžním dnem. Špatná předpověď počasí nedávala velkou šanci na uletění regulérního kola,

o okoli startu byla už v po- ledne přehánka, ale přesto byla vypsaná trat dlouhá 54 km. Před oletěním startov- ního okna byl směr tratě kvůli dešti ještě změněn, ale 10. kolo se letělo. Nejdále doletěl Christian Maurer, i když ani on nepřeletěl vzdá- lenost třiceti kilometrů. Velká skupina pilotů přistála v oko- li prvního otáčného bodu, kde se trat stčila proti vět- řu, mezi 25. a 28. kilometr- em. Ti méně šťastní, mezi kterými jsem byla nejen já, ale i do té chvíle vedoucí zá-

vodník Christian Tamegger, kterým i přes velké nasazení a boj do posledních metrů nebylo práno doletět s hlavní skupinou na první otáčák, se propadl ve výsledkové listině o několik příček níže. Pro Tameggera to i přes poměrně velký bodový náskok znamenalo posun z prvního místa na druhé.

Titul mistra světa si odvezl švýcarský pilot Steve Cox a třetí příčku vybojoval Švýcar Sieran Wyss. Z našich byl nej- úspěšnější David Ohlidal, který obsadil 12. místo. V ženské kategorii Luise potvrdila, že

vyrovnaně dobře výsledky jsou její silnou stránkou a titul mistryně světa si odvezla do Dánska za pěkné 18. místo v celkovém

pořadí. Na druhé místo se posledním kolem posunula ze čtvrté příčky Němka polského původu Eva Cieslewitz a třetí skončila Eli- zabeth Rauchenberger ze Švýcarska. Já se díky neúspěšnému prvnímu kolu snažila dotahovat ze zadních pozic celý závod, ale jak už to tak bývá, když člověk letí naplno, udělá občas chybu. Mné se takové chyby podařily ve třech kolech a patřilo mi tak ne- populární čtvrté místo.

V soutěži týmů zvítězilo Švýcarsko před Německem. Na třetí příčku se i přes sбра- ně body za Martinovu penalizaci probíjoval náš tým a po úspěchu z loňského mistrov- ství Evropy tak dokázal, že Češi na přední místa světového žebříčku opravdu patří. Děkujeme všem, co nám drželi palce a povzbuzovali nás. Je před námi světový pohár, a tak se teď zaměříme na obhajobu výsledků z minulých let.

Petra Krausová
Další informace z mistrovství světa a mé přípravy najdete na www.termika.cz.

Díky sponzorům: MAC Para Technology, LAA ČR, QTS - Hradec Králové a Merrill.